

UN LLOC AL MÓN

KATHERINE MARSH

Columna

KATHERINE MARSH
UN LLOC AL MÓN

Traducció de Lluís Delgado Picó

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *THE BOY IN THE WIRE CELLAR*
PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2019
© KATHERINE MARSH, 2019
© DE LA TRADUCCIÓ: LLUÍS DELGADO PICÓ, 2019
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2468-4
DIPÒSIT LEGAL: B. 178-2019
COMPOSICIÓ: PLANETA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Havien esperat expressament una nit de juliol ennuvolada i sense lluna. Segons els traficants, així era més difícil que els detectés la guàrdia costanera grega.

En aquell moment, però, la invisibilitat era un problema. La coberta del bot pneumàtic es balancejava deu centímetres per sobre l'Egeu, a tot estirar, i flotava uns quants centímetres més avall que quan havien salpat. No es veia terra ferma per enlloc. El capità s'escarrassava a tornar a posar en marxa el motor entre les siluetes amuntegades de divuit homes, tres dones i quatre criatures. Alguns duïen armilles salvavides d'una talla incorrecta, i n'hi havia pocs que sabessin nedar.

—Si no posa el motor en marxa, ens ofegarem —va vaticinar una de les dones en un to amarat de pànic.

Ningú no la va contradir.

L'Ahmed Nasser es va prémer l'armilla salvavides contra el cos. Era massa petita per a un noi de catorze anys, sobretot si, com ell, era gairebé tan alt com el seu pare. Va recordar les històries que havia sentit a Turquia sobre traficants que venien armilles salvavides defectuoses que feien que la gent s'enfonsés en comptes d'ajudar-los a flotar.

Una mà li va tocar l'espatlla.

—Ahmed, no tinguis por, estimat meu.

L'Ahmed va mirar el cos voluminós del seu pare, encastat a una vora del bot. Duia un flotador negre a l'espatlla i somreia amb serenitat, com si estigués convençut que tot havia de sortir bé. Tanmateix, la ferum dels cossos bruts i suats dels passatgers, les seves mirades aterridres i el trontoll malaltís del bot a la mar picada indicaven a l'Ahmed tot el contrari.

—La senyora té raó —va xiuxiuejar l'Ahmed—. El bot es desinfla. Si no posen en marxa el motor...

—Calla —va ordenar-li el seu pare.

Ho havia dit en un to autoritari però suau, com si volgués tranquil·litzar una criatura. L'Ahmed ja era prou gran per captar la impotència que amagava aquella veu. Va pensar en la seva mare, les seves germanes, el seu avi... La seva mort seria pitjor que la d'ells? El pare li havia assegurat que no havien patit. Segur que havia estat una mort més ràpida que la que els esperava a ells. Ni tan sols havien tingut temps de dir-se falses paraules de consol.

Entre la costa de Turquia i l'illa grega de Lesbos hi havia menys de deu quilòmetres de separació. L'Ahmed va intentar distingir llums a terra ferma o bé d'una altra embarcació, però no veia res. On era Europa? On era la resta del món? Ni tan sols divisava un estel que anunciés l'existència d'un lloc millor. El cel era tan fosc com l'aigua que tenia sota els peus. A l'Ahmed fins i tot li costava distingir l'esfera del rellotge de polsera d'acer inoxidable que havia dut posat el seu pare fins que, aquella mateixa nit, l'hi havia ajustat al canell. Era l'Omega Seamaster que havia estat propietat del seu besavi, però, en aquell moment, el nom del rellotge sonava irònic.

—Papa, ja saps que no sé nedar —va mussitar l'Ahmed.

—No caldrà que nedis —va replicar el seu pare.

Amb tot, l'Ahmed ja tenia les sabatilles esportives xopes.

Notava que l'aigua anava amunt i avall pel fons del bot. Els ocupants llançaven les bosses al mar, intentant alleugerir la càrrega, i l'Ahmed va contemplar com es balancejaven abans d'allunyar-se flotant o enfonsar-se. Alguns viatgers intentaven treure aigua del bot amb ampolles de plàstic, però no tenien gaire èxit. La dona del davant es va posar a plorar. L'Ahmed no s'havia adonat fins aleshores que duia un nadó penjat del coll amb un mocador.

—No plori —va dir-li el pare de l'Ahmed en un to amable—. Ja tenim prou aigua dins el bot.

Només va aconseguir que la dona plorés més fort.

—*Allahu Akbar* —pregaven uns quants.

—Papa...

—La dona té raó —va interrompre'l el seu pare—. Hem de mantenir el bot en moviment. Però tu no naufragaràs. I els altres, tampoc.

L'Ahmed va veure que el pare mirava primer la dona, després el nadó i, per acabar, la resta de desconeguts desesperats i aterrits que s'amuntegaven al bot. El pare es va despenjar el flotador de l'espatlla, el va fer lliscar pel cap de l'Ahmed i l'hi va ajustar al voltant del tors. En acabat, es va inclinar i li va dir a cau d'orella:

—Perdona, estimat meu. T'he de deixar un moment.

—Deixar-me? On vas?

Però el seu pare ja havia fet mitja volta.

—Papa!

L'Ahmed el va intentar retenir, però no va poder perquè el flotador li subjectava els braços contra el cos. Quan se'n va aconseguir alliberar, el seu pare ja tenia una cama fora del bot.

L'Ahmed va fer un salt endavant per agafar-lo, però era massa tard. El seu pare es va esmunyir a l'aigua com una anguila. Un instant més tard, va reaparèixer, bellugant els peus dins el mar.

—Què fas? —va cridar-li l'Ahmed.

—Hem d'estirar el bot. —Els ulls del pare van recórrer els passatgers—. Algú més sap nedar?

Venien de diversos països; n'hi havia de Síria, de l'Afganistan i de l'Iraq, però en observar l'expressió d'impotència amb què es miraven els uns als altres, l'Ahmed va concloure que tots tenien una cosa en comú: cap d'ells no sabia nedar.

Llavors, una veu va dir al seu darrere en un àrab amb accent iraquí:

—Jo en sé.

L'Ahmed es va girar. Un home petit i nerviüt es va treure la jaqueta i la camisa. Va donar les dues peces de roba a la dona que tenia al costat, que les va plegar amb molta cura, com si volgués deixar clar que esperava que tornés. Entre tots dos seia una nena mig engolida per l'armilla salvavides.

—Jo també en sé —va dir el capità.

Semblava avergonyit pel problema del motor, però l'Ahmed tenia la impressió que no era culpa seva. En realitat, ni tan sols era un capità de debò. Només era un estudiant d'enginyeria d'Homs que els traficants havien escollit entre tots els refugiats perquè pilotés el bot. Ocupar-se d'aquella tasca desagradada l'havia fet mereixedor d'una boia oblonga de color taronja. La va llançar a l'aigua i hi va saltar al darrere.

L'Ahmed va intentar tornar el flotador al seu pare, però no el va voler perquè assegurava que el faria anar més lent. Els homes van nedar cap al davant de la barca i, mentre un passatger il·luminava l'aigua fosca amb una llanterna, van lligar la sirga al voltant de la boia i van parlar entre ells en veu tan baixa que l'Ahmed no va entendre què deien. A continuació, els homes van agafar la corda amb una mà i es van impulsar movent els peus i el braç que els quedava lliure. El pare de l'Ahmed nedava al davant de tot, seguit pels altres dos homes.

El bot va fer una estrebada endavant, com si una mà gegant li hagués clavat una empenta.

Entre els passatgers es van sentir crits d'ànim i molts «Lloat sia Déu!». Els que ocupaven el centre de la barca recollien aigua amb ampolles i les passaven als que hi havia prop de les vores perquè l'aboquessin al mar. Mentre buidava ampolles, l'Ahmed va anar perdent la por, que va quedar substituïda per l'orgull de pensar que el seu pare dirigia l'equip de nedadors. Li recordava aquells caps de setmana llunyans d'abans de la guerra, quan anava amb la família de barbacoa o de pícnic als afores d'Alep. Ben entrada la nit, el seu pare sempre encapçalava el *dabke*, fent girar la fila de ballarins que s'agafaven les mans i clavaven cops de peu a terra al ritme del timbal i la pandereta. L'Ahmed mirava el cel estelat i es deixava portar sense temor, conscient que el pare els guiava.

Una mitja hora més tard, l'Ahmed va retornar de sobte a la realitat perquè el vent va començar a bufar amb més força i tot d'onades picades van sacsejar el bot. De tant en tant, l'aigua sobrepassava les vores mig enfonsades de l'embarcació i l'Ahmed la sentia xipollejar a la superfície. Va mirar angoixat el raig de llum que il·luminava el seu pare i els altres nedadors. Les onades escumoses els trencaven damunt el cap i els obligaven a alentir el ritme, però encara feien girar el braç que no subjectava la corda.

Va començar a caure una intensa pluja estiuenca. En qüestió de minuts, l'Ahmed va quedar xop. Va pensar que aquella pluja tan forta mai no durava gaire, però sigui com sigui l'aiguat encara va agitar més el mar. Els nedadors estiraven el bot directament cap a les onades. L'embarcació se sacsejava, saltava i tibava el cable que subjectaven els nedadors, però seguia flotant.

Llavors va arribar l'onada lateral.

L'Ahmed no la va veure, però sí que la va notar. Va decantar el bot i el va deixar inclinat un instant, com si sospe-

sés la vàlua dels seus ocupants. L'Ahmed va aguantar la respiració, pensant que acabaria caient a l'aigua, però l'onada va permetre que l'embarcació llisqués i recuperés l'estabilitat, i va engolir els nedadors, que van desaparèixer completament. Tot seguit, va arrencar la boia del cable i la va projectar cap a la foscor.

Es va fer un segon de silenci astorat i, de seguida, tots van il·luminar l'aigua amb la llanterna dels mòbils.

—On són? Algú els veu?

El capità va emergir amb penes i treballs. L'iraquià va treure el cap al seu costat, panteixant però encara agafat al cable.

On era el pare?

Ben lluny, a través de la pluja incessant, a l'Ahmed li va semblar que veia el cap del seu pare que sortia a la superfície.

—Papa! —va cridar.

Però no va obtenir resposta i, quan va tornar a mirar, només va veure les inacabables onades escumoses.